

Litt meir om Grasmyrskogbygda.

Sist jeg skrev under denne overskrift sluttet jeg notatene til og med gården Tverrås.

No går jeg videre, spasserer over den nye Tømmerelvbrua og stopper opp ved gården Sandbakken, og skriver litt om den fra den tid Stor-Ola styrte der.

Hvem som budde der før han, viste ikke engang mine forlengte siden avdøde foreldre å fortelle noe om.

Stor-Ola eller som han blir kalla Stoera - Ovla, var etter som det blir fortalt, en humørfylt kall. Han lo titt og høgt slik at skogen ga gjenlyd. Det var de som viste å kunne fortelle at da han engang var med på en finnmarkstur skjølv heile fembøringen støtt kver gang han satte i med sitt latterbrøl.

Han var gift, men hva kona hans het vet jeg ikke, heller ikke hvor mange barn de hadde.

De hadde i all fall en sønn som het Lars. Denne var far til de kjente brødrene Ole Erik Lie, Gunnar Larsa og Anders Larsa. Sistnemte budde på Finnsnes og hadde kone og 6 barn. (Anders Larsen var gift med Oline, født Rasmussen, no Oline Gamst som enno lever vel 80 år gamal og bor på Finnsnes. Anders Larsen døde for bortimot firti år sia, Red).

Lars Sandbakk hadde ei dotter også. Ho het Ellen og var gift med en Tranøyværing som het Søren. De budde i Vangsvik så vidt jeg vet. Sandbakk Lars, som han populært kaltes, overlot gården til en av sønnene, Gunnar Larsa. Han satt der ei tid, før gården blei overtatt av den kjente Pål Persa, Skårås, som så regjerte der i noen år før han flytta med sin familie opp til Gjeitelvdalen, som nu er rydda og dyrka og har fått namnet Løvås.

Den siste som dirigerte på Sandbakk var den kjente Knut Persa, sønn av gamle Peder Math på Langhaug, som jeg nemnte i mine forrige skriv.

Etter dette vil en forstå at Sandbakken har vært i mange manns eige.

Tilslutt vil jeg nemne at de fleste i Grasmyrskogen, drev atskillig kornavl. De trøska kornet med handkraft, og særlig var det kvinnene som påtok seg den ikke så lette jobben, mens mennene var på fiske i Lofoten.

Om dagen kunne en såleis høre «dunking» og rabalder fra alle låvene i grenda. Min avdøde mor trøska såleis heile kornlåven vår tom mens far og min eldre bror var i Lofoten. Da de kom heim, var halmen kvittet for korn. Det var bare å rense (kaste) kornet. Det gjorde far i de få dagene han hadde til rådighet før han for til Finnmark. Slik dreiv de gamle sitt yrke. Men noen store drivere med jordarbeid var de i grunnen ikke. De hadde såleis store vidder av dyrkbar brakkemark, som de ikke brød seg nemneverdig om, bare slo villgraset der det låg høveligt til. No syner det seg derimot at yngre generasjon som no har tatt «makta» i bygda er noen tapre karer på dette omådet.

Meir.